

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Τῇ παρελθούσῃ δευτέρα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἡ κοινωνία ἅπασα κατείχετο ὑπὸ θλίψεως καὶ συγχρόνως νευρικοῦ γέλωτος οἴκτου διὰ τὴν ἀπάτην αὐτῆς μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς ἰδέας ἣν εἶχε περὶ τοῦ κ. Καμπούρογλου. Ἡ δημοσίευσίς ἐν τῇ 'Ἐφημερίδι τῆς κρίσεώς του περὶ τοῦ λόγου ὃν ὁ κ. Βυζάντιος ἀνέγνωσεν κατὰ τὸ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν δροθὲν συμπόσιον, ὑπῆρξεν ὁ ἐπιτάμιος αὐτοῦ καὶ ἀποροῦμεν πῶς ὁ κ. Κορομηλᾶς δὲν σπεύδει νὰ παύσῃ ἀμέσως τοιοῦτον ἀμαθέστατον καὶ ἀυθαδέστατον ἄνθρωπον· οὐδὲ ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τοῦ κ. Καμπούρογλου ἠδύνατο νὰ πλάσῃ διὰ τῆς φαντασίας του καὶ νὰ δημοσιεύσῃ ὅπως τὸν βλάψῃ τοιοῦτο σύμπλεγμα μωρίας, ἀνοησίας, σαχλαμάρας καὶ ἀσχημοσύνης. Ἐμβρόντητος μένει ὁ ἀναγνώστης τοιούτων ἀηδιῶν ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ ὄργάνῳ τοῦ κ. Κορομηλᾶ, καὶ κλαίει τὴν κατάστασιν τοῦ τύπου του ὅτι τοιοῦτος ξιππασμένος, θηλυδρίας καὶ ἀναίσχυντος ἄνθρωπος τοῦ ἀχρευστέρου καὶ βδελυροτέρου συμπλέγματος τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ εἶναι διωρισμένος εἰς τοιαύτην θέσιν ἐν ἡμέραις ὑψίστου ἐνδιαφέροντος. Τὴν κρίσιν, ὅπως τὴν ἔχει ἡ 'Ἐφημερίς, θέλομεν δημοσιεύσει αὖριον εἰς αἰώνιαν μνήμην τῆς κουφονοίας, κομπορρημοσύνης καὶ ἀναιδεΐας τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο κατάκαρδα λυπούμεθα, ὅτι εἴχομεν αὐτὸν συνάδελφον μέχρι τῆς χθῆς. Ἐξωφλήσαμεν ὁμῶς καὶ μ' αὐτόν. Ἡ εὐτυχιστέρα παρομοίωσις τοῦ κ. Καμπούρογλου ἐν τῇ κρίσει του εἶναι ἡ τοῦ ἀτσιγγάνου, ὅστις βία ἤχθη νὰ γίνῃ βεζύρης καὶ καθ' ὁδὸν ἰδὼν τὰ πρινάρια ἀνεφώνησε σύμφωνα πρὸς τὸ φυσικόν του ἐπάγγελμα: «'Αχ, μωρὲ, κάρθουνα ποῦ θάβγαζ' ἀπ' ἐδῶ.» Τοιοῦτος ἀπεδείχθη μασκαρᾶς τῶν σκυλιῶν καὶ ὁ κ. Καμπούρογλου, διορισθεὶς ὑπὸ κούφου διευθυντοῦ διὰ μιᾶς εἰς ὑψηλὴν θέσιν.

Υ. Γ. Ἠθέλαμεν—φαντασθῆτε—ἠθέλαμεν νὰ εἶμεθα μιᾶς ἑλληνικῆς συντάκταις τοῦ «Νέου Ἐλευθέρου Τύπου» τῆς Βιέννης, μόνον διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἀγαλλίασιν ἣν ὁ φανατικώτερος αὐτῶν ἀπὸ καρδίας θὰ αἰσθανθῆ ἀναγινώσκων τὴν κρίσιν αὐτὴν τοῦ Καμπούρογλου τυπωμένην ἐπιδεικτικῶς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» καὶ βλέπων ποῖος βλάκας Ἕλληνας

ποῖος ξαναμωραμένος Ἕλληνας ἀντιπροσωπεύει τὸν τύπον τῆς τόσο μεγαληγορησάσης Ἑλλάδος!

'Ἄλλ' ὡς Ἕλληνες, πρέπει νὰ χύνωμεν πικρὰ δάκρυα διὰ τὸ παρασκευασθὲν ἡμῖν χάριν προσωπικῆς συναλλαγῆς αἰσχος τοῦτο! Τί ἰδέα θὰ σχηματίσῃ ὁ ξένος, βλέπων ὅτι ἀκόμη δὲν ἐπαύθη ἓνας τοιοῦτος μωρὸς καὶ ἀνάλαος ἀντιπροσωπος τοῦ τύπου.

Βίδα.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

'Ο κ. Τρικούπης ἐπαρασημοφόρησε τὸν σπηρονοικοκύρη του κ. Σάρογλου.

'Ελπίζομεν ἐν τῷ μέλλοντι νὰ εὑρεθοῦν ἐξυπνοτεροὶ ὑπουργοί, οἵτινες νὰ παρασημοφοροῦν τῆς σπηρονοικοκυραΐς των.

'Ἦρξις νὰ μᾶς ἀρέσῃ πολὺ ἡ «Πρωτὰ» τοῦ κ. ἀγγλιγιάνην διὰ τὴν τσαχπίνικην συμπεριφορὰν ἐπὶ πρὸς πάντα θυμιῶντα τὸν πρῶτον ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν.

Διαδοχικῶς τώρα ἐσαρκάσθησαν ὑπὸ τῆς «Πρωτῆς», ὕστερα ἀπὸ νωπὰ θυμιάματα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἡ «Ἐφημερίδας», ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἡμέρας» καὶ τελευταίως πάντων ἡ τόσο δεληγιανικὴ «Στοά».

'Αγγέλλεται ὑπὸ τῆς «Ἐφημερίδος» νέα μουσικὴ σύνθεσις τοῦ κ. Μασκερόνη, φαντασιοπλοκία ἐπὶ τοῦ ἰθνηκοῦ ὕμνου.

Νομίζομεν ὅτι περὶ τυπογραφικοῦ λάθους πρόκειται καὶ ὅτι ἠθελε νὰ γράψῃ: φαντασιοπληξία.

Τί δυστύχημα διὰ τὴν Ὁραν ὅταν πωλῆται εἰς τοὺς δρόμους μὲ τὴν σφοδρὰν τῆς ἀντίπαλον ἀ'Εφημερίδα» τὸ ὄνομά της νὰ σχηματίζῃ τόσον ἀπελπιστικὸν διὰ τὴν πρώ-την λογοπαίγνιον.

Οἱ παῖδες φωνάζουν πωλοῦντες ὁμοῦ τὰ δύο φύλλα :
— Ὁρα κ' Ἐφημερίδα.

Δύο ὥραϊα τυπογραφικὰ λάθη τοῦκαμε ἡ Νέα Ἑλλάς τοῦ Παράσχου δημοσιεύσασα τὸ πρὸς τὸν Πατριάρχην ποιήματόν του.

Σύναζε, σύναζε, ποιμὴν, τὰ ποιμνία τὰ πλάνα
Καὶ πότιζε τὰ ὕδατα ζωῆς κ' ἐλπίδος μάνα.

Ἄντι : πότιζέ τα.

Τὸ ἄλλο συνέπεσεν εἰς τὸν ζενιτικώτερον στίχον τοῦ ποιήματος αὐτοῦ.

Ὅταν τύπτων τὸ μέτωπον ὁ Παράσχος καὶ παρωδῶν τὸν Αἰάταν θέλει νὰ πῇ ὅτι ὑπάρχει Θεός, ἡ Νέα Ἑλλάς τὸν ἔκαμε νὰ πῇ ὑδραῖϊκα,

Εἶναι Ἐεὸς, εἶναι Ἐεὸς ἄνω ἐκεῖ ἀκόμα . . .

Ἀστειότητες καὶ καλαμποῦρια Σκυλίσση.

— α'Ο Βυζάντιος ἦτο τέλειος ὡς ἡ Ἀθηναῖα ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς ἀγκλᾶδας» τοῦ Διός.

— «Καὶ ἂν διόλου δὲν φανῇ ὁ Ἀναστάσιος ἀναστατικὸς» !!

Ἦσαν καὶ γραμμένα.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Ὁ ἐρῶν πλατωνικῶς νὰ μὴ γράφῃ στίχους, ἂν δὲν εἶναι Βύρων.

Νιμάϊερ.

ΚΡΙΤΙΚΗ.

Διὰ τοῦ τελευταίου πρὸς τὸν Πατριάρχην ποιήματός του ὁ κ. Παράσχος ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἀποθέσις καὶ ἡ ἀποκου- κούτωσις τῶν ποιητῶν εἶναι σύγχρονα φαινόμενα.

La Harpe.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Εἰς τὸν Συμποσιακὸν τοῦ κ. Βυζαντιοῦ ἐπάλαισαν ὁ δημοσιογράφος καὶ ὁ διπλωμάτης καὶ δὲν ἐνίκησε δυστυχῶς κανεὶς.

Μαίετρος.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΠΕΡΙΕΡΓΑ.

Κατὰ τὸ Style τῆς Ἐλευθερίας.

Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, σήμερα εἶναι ὅπου
Θά σοῦ εἰπῶ μυστήρια, ποῦ φρίττει νοῦς ἀνθρώπου.
Ἐνας σπουδαῖος ἀληθῶς καὶ μέγας ἐπιστήμων,
Γότθος τὸ γένος κί' ἀνθρώπος πολυμαθῆς κί' εἰδήμων,
Καὶ τὸν ὁποῖον εὐτυχῶς εἶχα στενὸν μου φίλον,
(Διότι βέβαια ἐσύ γνωρίζεις μὲ τί ζῆλον
Σχέσεις στενάς καλλιεργῶ μὲ Γάλλους, μὲ Ἑγγλέζους,
Μὲ Γερμανοὺς, Ἰάπωνας καὶ Πέρσας καὶ Κινέζους),
Μίαν ἡμέραν μ' ἔδειξε μετὰ μεγάλου τρόμου
Συγγράμματα ἐνὸς σοφοῦ τῶντι ἀστρονόμου.
Τὸ λέγω, κί' εἰς τὰς φλέβας μου παγώνει, φεῦ! τὸ αἷμα..
Ἐκεῖνα τὰ συγγράμματα ὠμίλουν δι' ἐν θέμα
Σπουδαῖον, ἀκατάληπτον, λαμπρὸν, μυστηριώδες,
Ἐξοχον, θεῖον, ὑψηλὸν, ἀνέκφραστον, φρικῶδες,
Καὶ τὸ ὁποῖον καὶ ἐγὼ ἐνόησα πρὸ χρόνων,
Καὶ ἔκαμα πειράματα μετὰ ἐπιστημόνων.
Ἀλλὰ τὴν ἀπορίαν σου ὀργήγορα θὰ λύσω,
Κί' αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν σαφῶς θὰ σ' ἐξηγήσω.
Ἐν συνελεύσει χημικῶν, τοσοῦτων ἀστρονόμων,
Ἀνθρωπολόγων, φυσικῶν, καὶ ἄλλων περιδρόμων,
Ἐγὼ εἰς ἐν τραπέζιον ἀκούμβησα τὸ χέρι
Καὶ εἶπα αὖ τραπέζιον, τοῦ Σγούτα τὸ κεμερί
Θά δώσῃ κί' ἄλλα χρήματα γιὰ τὴν Ἐλευθερία,
Ἡ ὅλους τοὺς συντάκτας τῆς θ' ἀφήσῃ εἰς τὰ κρύα ;
Καὶ τὸ τραπέζι φώναξε : α' Ἄκουσε σὺ κί' οἱ ἄλλοι,
Ὁ Σγούτας πλέον χρήματα 'στὸ φύλλον δὲν θὰ βάλῃ.»
Ἐτοὺς λόγους τούτους ἔμεινα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Ἄλλ' ὅμως τὸ ἠρώτησα καὶ δις καὶ τρις ἀκόμα,
Κί' ἐκεῖνο μοι ἀπήντησε τὰ ἴδια κατὰ γράμμα . . .
Θαυμάζω πῶς δὲν 'σάλεψε ὁ νοῦς μου ἐν τῷ ἅμα.
Ἄλλοτε πάλιν εἰς μικρὸν δωμάτιον ἐστήθη
Φωτογραφίας μηχανή, καὶ τότε προσεκλήθη
Ἐνας ἐκεῖ ἐξ ὄλων μας τὸ κἀνδρὸ του νὰ βγάλῃ
Πρῶτος ἐστάθηκα ἐγὼ, κί' ὀπίσω μου οἱ ἄλλοι.
Ἄλλ' ὅμως, τέκνον, ἂντ' ἐμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν προσώπων
Ἐβγῆκαν τόσοι γάδαροι ἐν σχήματι ἀνθρώπων.
Φαντάσου ποῖαν ἐκπληξίν καὶ θαυμασμὸν μέγαν
Ἐκαμε τοῦτο τὸ συμβᾶν 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλον.
Ἐξ ὄλων τούτων πείθομαι τὸ πῶς δὲν εἶναι ψεῦμα,
Ὅτι ὑπάρχει καὶ ψυχὴ ἀθάνατος καὶ πνεῦμα,
Κί' εἶναι μωρὸς, ὅστις μ' αὐτὰ ἀσυνειδήτως παίζει . . .
Κί' ἀπόδειξις . . . ὅταν ἐγὼ ἐπάνω 'στὸ τραπέζι
Ἄκούμβησα τὸ χέρι μου κί' ἠρώτησα ἐν ζάλῃ,
Ἐὰν ὁ Σγούτας χρήματα καὶ ἄλλα θὰ μᾶς βάλῃ,
Βεβαίως θᾶταν ἡ ψυχὴ τοῦ Σγούτα σὲ μιὰ κώχη,
Κί' αὐτὴ θὰ μοῦ ἐφώναζε κρυμμένη α' Ὅχι, Ὅχι!
Ἐν τούτοις μένω ὡς ἐδῶ, καὶ εἰς γραφὴν μου ἄλλην
Κί' ἄλλα φρικτὰ μυστήρια θὰ σ' ἐξηγήσω πάλιν.
Ἐκ Κηφισσίας.

Souris.